

Setembre de 2013, núm. 78

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

Les hores de llum comencen a minvar i les famílies tornen a recuperar el ritme quotidià amb les rutines pròpies per organitzar la vida en comú i atendre els vincles amb la societat, tot assumint les tasques i deures que els pertoquen. Sortosament ha hagut un temps de distensió i canvi d'activitat que els ha permès deslliurar-se i conviure, regenerant les seves relacions i pacificant els seus esperits. Ha estat l'estiu que, ben aprofitat, suposa un refer-se per tornar a començar amb més ànims i forces.

Dins d'aquesta dinàmica ens trobarem amb la vivència pròpia que cadascuna de les famílies té respecte del món i el que creu. Tot i el parèntesi estival, canvi d'aspecte del que hom és sense abandonar el que li és essencial, hem de tornar a reprendre el desenvolupament de les nostres persones. En aquest sentit ens trobem amb la vivència de la fe i la transmissió que, des d'ella, els membres de la família fan dels uns cap als altres.

El dijous 26 de setembre, a les 19:30, a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana, el Sr. Bisbe farà l'enviament dels Agents de Pastoral. No hi ha cap dubte que els primers agents de pastoral són els pares i la família en general. Cal ser-hi i rebre l'encàrrec que ens farà complir el manament del Crist: *Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món* (Mt 28, 19-20).

Moments de saviesa

¿Hacia dónde habría que avanzar hoy? Hacia Dios, hacia la propia verdad, más desnuda, más auténtica y más profunda, y hacia el mundo necesitado de evangelio y vida.

Avanzar hacia Dios es buscarle. Es estar dispuestos a preguntar. Es no tener miedo de dudar ni de creer. Es no conformarse con la fe de los críos, porque abundan las preguntas y necesitamos descubrirle. Es aprender a orar, a escuchar y a comprender su palabra, revelada en una historia ya milenaria, pero nueva siempre en distintos contextos. Es celebrar su presencia en nuestra vida, en nuestra historia y en nuestro mundo. Es dejar que lo que descubramos en esa búsqueda brille en nosotros con fulgor prestado: el Amor, la Justicia, la Paz...

Es, entonces, dar un paso al frente hacia ese terreno incierto de la fe, donde conviven riesgo y certidumbres, misterio y una verdad vislumbrada, inseguridad y plenitud.

Avanzar hacia la propia verdad es no conformarnos con vivir la vida a medias. Exprimirla. Pasar por su entraña. Ser más protagonistas que espectadores. Es asumir lo frágil en cada uno de nosotros. Pero asumir también lo magnífico, lo que de único hay en cada uno, para ponerlo al servicio de un proyecto que nos desborda. Es ser peregrino, dispuesto a descubrir lo nuevo. Es tratar de hablar con limpieza y sencillez. Es vivir también por dentro, dejando hablar al espíritu, que toca todas las vidas de maneras diferentes.

José Mª Rodríguez Olaizola
La Pasión (ed. Salterrae)

Per formar-nos

Este reino y esta salvación -palabras clave en la evangelización de Jesucristo- pueden ser recibidos por todo hombre, como gracia y misericordia; pero a la vez cada uno debe conquistarlos con la fuerza ("el reino de los cielos está en tensión y los esforzados lo arrebatan", dice el Señor), con la fatiga y el sufrimiento, con una vida conforme al Evangelio, con la renuncia y la cruz, con el espíritu de las bienaventuranzas. Pero ante todo cada uno los consigue mediante un total cambio interior, que el Evangelio designa con el nombre de "metanoia", una conversión radical, una transformación profunda de la mente y del corazón.

Evangelii nuntiandi
Exhortació apostòlica de Pau VI, n° 10

Si parlem d'evangelització hem de considerar el testimoni, l'anunci explícit als altres, els mitjans fins i tot, però per sobre de tot hem de considerar el propi canvi interior, la conversió autèntica a l'Evangelí del Crist. Què estariem anunciant si no fos així? Evangelitzar és anunciar allò que vivim, el que som, el que experimentem com un tresor perquè ens plena de joia i felicitat,... i desbordats per tant que tenim ho desitgem transmetre als altres per tal que també ho puguin viure,... Cal, certament, viure-ho amb amor, en l'amor i des de l'amor,... per arribar a l'Amor.

La nostra Església Diocesana acaba d'estrenar una

altra pàgina web que ofereix a tota la comunitat i, com passa amb això de l'internet, a tot el món. Des d'ella es podrà ajudar a fomentar la devoció a la Mare de Déu donat que és la web de l'Acadèmia Mariana de Lleida, així com seguir les activitats d'aquesta estimada entitat lleidatana.

Mercè i Salva

<http://www.lleidaparticipa.cat/academiamariana>

Si navegues per Internet...

Informe

La convivència familiar i l'equilibri mental

El passat mes de març, el ministre britànic de Treball i Pensions, Duncan Smith, va presentar un estudi encarregat pel seu departament en el que es constata que els matrimonis estables són la millor opció i garantia de la pròpia estabilitat dels fills. Els menors criats en llars familiars tenen més possibilitats d'aconseguir una bona educació i una bona feina quan entren al món laboral. El Ministeri de Treball britànic vol convèncer al sector privat per tal que inverteixi en l'educació d'infants desfavorits socialment.

A l'estudi es destaca que les parelles casades es separen menys que les que només conviuen (la tercera part d'aquestes parelles es separen abans que el seu fill arribi als 5 anys, aquest fet només es dona en una de cada deu de les parelles casades).

Els infants gaudeixen de millors resultats en les seves vides quan els pares els recolzen i els protegeixen conjuntament, fet que es nota fins i tot en el desenvolupament cognitiu, de manera que es pot concloure que el matrimoni estable afavoreix que els fills siguin estables.

Per una altra banda, segons s'ha fet públic enguany, un grup de científics finlandesos dirigits per la Dra. Laura Pulki-Raback ha estudiat entre el 2000 i el 2008 a una població de 3500 persones que utilitzaven antidepressius. Els resultats han ficat de manifest que les persones que viuen soles consumeixen un 80% més d'antidepressius que les que viuen en família o amb amics, arribant a la conclusió que viure en família redueix el risc de caure en depressió. És evident que la persona que tendeix a aïllar-se i no té una ampla xarxa social pot desenvolupar una tendència a tenir daltabaixos emocionals. No s'ha pogut arribar a establir una relació directa entre el fet de viure sol i la depressió (fins i tot, pel fet de patir-la, hi ha la possibilitat d'abandó dels vincles familiars), però sí que el no tenir uns vincles socials i estar mancat d'un recolzament familiar proper fan que els problemes s'agreugin.

El fet de viure en família o amb amics ajuda a que la gent pugui exterioritzar com se sent i parlar quotidianament dels problemes que els afecten. Això col·labora en la recuperació. Els que viuen sols, però, presenten una manca d'integració social i pèrdua de confiança, dos factors fonamentals per preservar la salut mental.

De cine!

Títol original: Los últimos días

País: Espanya; **Any** 2013; (100');

Gènere: ciència-ficció

Direcció i guionista: Alex Pastor, David Pastor

Música: Fernando Velázquez

Fotografia: Daniel Aranyó

Repartiment: Quim Gutiérrez, José Coronado, Marta Etura, Leticia Dolera, Lluís Villanueva, Mikel Iglesias, Ivan Massagué, Pep Sais, Momo Ballesteros

L'any 2013 una misteriosa malaltia

s'estén per tot el planeta. La població és dominada pel pànic i es nega a sortir al carrer on troben la mort d'una manera fulminant, de manera que la població mundial es queda tancada a casa seva. En tant que la civilització es descompon, Marc, el protagonista, sense poder sortir al carrer, inicia la recerca de la seva novia desapareguda: una missió impossible.

La química especial que uneix la parella protagonista els passeja per paisatges apocalíptics fent que el film sigui espectacular. Els diàlegs queden una mica curts, necessitant més guió. Molt bé realitzada, està plena d'aventures, amistat i imatges impressionants.

Maria Lluïsa i Joan

Què tenim per llegir

Cómo apaciguar los conflictos familiares, McKay, G. i Maybell, S.; (2006), Editorial Mensajero, Bilbao.

Ens agradi o no, la violència i la còlera formen part de les nostres vides. *Cómo apaciguar los conflictos familiares* ofereix tot un seguit de recursos útils per a controlar la ira que sorgeix inevitablement en totes les famílies, ensenya com reduir els seus esclats i..., el que és millor, els seus efectes, així com a donar-li sortida de manera menys destructiva i aconseguir una vida familiar més tranquil·la, alegre i calmada.

Encara que sembli impossible, es pot aconseguir, d'una manera assequible, una significativa millora en les relacions de la nostra família, tot i els conflictes que no paren de produir-se de tant en tant.

Aquest llibre també fa una ullada a les tensions que esdevenen de les situacions difícils i punyents que, malauradament es presenten dins la família d'avui, de manera que situacions de trencament, problemes de famílies monoparentals, la violència domèstica, els maltractaments infantils,... són abordats per oferir una possibilitat de reeixir davant d'ells.

Núria i Pau

La nostra quotidianitat i l'ecologia humana

En arribar aquest moment de l'any en el que s'inicia un nou curs, a molts pares se'ls transforma l'expressió perquè, per fi, els seus fills tindran l'escola oberta i els podran "treure fora de casa". Aquesta expressió és

prou exagerada i deliberadament cruel, certament és evident que no es pot aplicar a tothom, però déu n'hi do el munt de vegades que durant l'estiu, i abans i tot, com si s'estiguessin planyent abans d'hora, se senten exclamacions de rebuig a les vacances com a queixa de que els infants tinguin un temps de descans per organitzar-se lliurement més enllà de les obligacions escolars.

És molt entristidor que el concepte amb el que es viu l'escola no vagi més enllà d'acomplir les necessitats de guarda i custòdia dels infants de la nostra societat. També ho és que l'organització que aquesta ens permet fer de la pròpia vida sigui basada en una mena d'esclavatge al no poder realitzar-la des de la llibertat i contemplant les necessitats de desenvolupament, relacionals i espirituals que té la persona. No només de la feina ha de viure l'home, així esdevindrà un ésser esgarrat, sinó de l'atenció a les necessitats que ell té en cadascuna de les seves

vessants contemplades integralment.

L'escola hauria de ser contemplada com la gran oportunitat que la nostra societat té per formar, també integralment, els seus membres. Les famílies haurien d'alegrar-se de poder anar a l'escola, no perquè, a la fi, els fills deixaran tranquil·la la casa, sinó perquè, tot i la buidor que es palparà a la llar, ells podran formar-se adequadament. És molt important estimar l'escola i deixar que els nostres fills se n'adonin de que ho fem.

Actuar així seria viure des d'una perspectiva de respecte

per l'ecologia de la creació de la que nosaltres, els humans, també formem part. Si recordem l'encíclica *Caritas in veritate*, al número 51 hi trobarem que *la manera com l'home tracta l'ambient influeix en la manera com es tracta a ell mateix, i vice-versa. Això exigeix que la societat actual revisi seriosament el seu estil de vida, que, a moltes parts del món, tendeix a l'hedonisme i al consumisme, despreocupant-se dels danys que se'n deriven. Com s'han de considerar les expressions de rebuig a que els fills estiguin a casa, quin mal pot arribar a ocasionar-los-hi quan es diuen davant d'ells en un to*

clar de menyspreu, no ja a l'escola, sinó al nen que ens fa nosa?

Seguint amb l'encíclica podem dir que *és necessari un canvi efectiu de mentalitat que ens porti a adoptar nous estils de vida, «segons els quals la recerca de la veritat, de la bellesa i del bé, així com la comunió amb els altres homes per a un creixement comú siguin els elements que determinin les opcions del consum, dels estalvis i de les inversions. I som cadascú de nosaltres, i amb nosaltres l'Església (...) que no sols ha de defensar la terra, l'aigua i l'aire*

com a dons de la creació que pertanyen a tots; ha de protegir sobretot l'home

contra la destrucció d'ell mateix. Cal que hi hagi una mena d'ecologia de l'home ben entesa. En efecte, la degradació de la naturalesa està estretament unida a la cultura que modela la convivència humana: quan es respecta l'«ecologia humana» en la societat, també l'ecologia ambiental se'n beneficia. Així (...) no n'hi ha prou a intervenir amb incentius (...) econòmics, i ni tan sols n'hi ha prou amb una instrucció adequada. Aquests són instruments importants, però el problema decisiu és la capacitat moral global de la societat.

Blanca i Juan Luis